

Lars was een thuis-blijf-konijn.
Zijn vriendin Luna was juist heel dapper.
Ze beleefde elke dag nieuwe avonturen.
Die klonken best wel spannend,
maar ook een beetje eng.

Dus elke keer als Luna zei: 'Kom nou mee! Dat is leuk!'

Dan zei Lars: 'Nee, ik wil niet. Ik ga niet naar buiten.
Dat is veel te eng.'

Op een dag had Luna er genoeg van.
'Je moet met me mee naar buiten!'

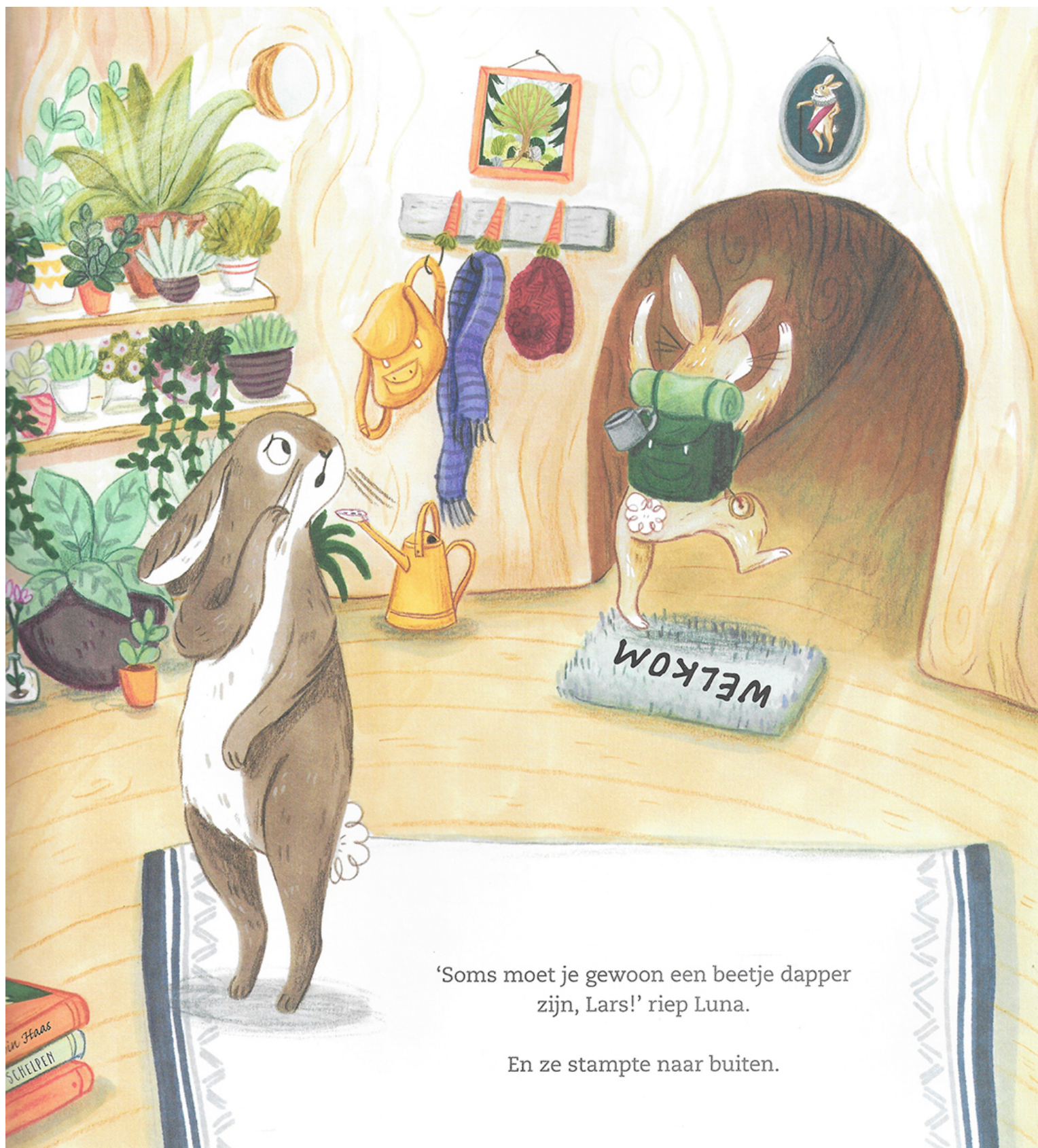
'Nee!'
zei Lars.

'Jij bent saai!'
zei Luna.

'Ik durf niet!'
zei Lars.

'Soms moet je gewoon een beetje dapper zijn, Lars!' riep Luna.

En ze stampte naar buiten.

Lars probeerde heel
gewoon te doen.

Hij gaf zijn planten
water.

Hij stofte zijn schelpenverzameling af.

Hij bakte een paar koekjes.
Maar het voelde niet goed.
Hij was heel erg overstuur.
Luna was nog nooit boos op
hem geweest.

Ik moet het zo snel mogelijk
goedmaken met haar, dacht hij.
Er was alleen één probleem.
Luna was...

BUITEN!

Het zou een avontuur worden, en Lars had nog nooit een avontuur beleefd. Hij had geen idee wat hij mee moest nemen, dus pakte hij een snorkel, een zaklamp en een koekjestrommel in.

Hij deed zijn lievelingssjaal om, verzamelde al zijn moed en liep op zijn tenen naar buiten...

